

Доля торговця

Олег Паламарчук

З бідним торговцем Ісаком трапилося нещастя — розорився чоловік, залишився голий-босий, самотній у своїй непривітній хатині на околиці невеличкого містечка. Хоч як часто ходив він до синагоги, як ревно молився Богові, але Яхве забув про нещасного раба свого.

Вирішив Ісак з горя накласти на себе руки, але перед тим, як вчинити гріх, пішов до рабина на сповідь.

Духовний пастир по-батьківському звернувся до Ісака:

— Сину мій, ти ще молодий і погано знаєш життя. Воно мінливе: радість змінюється на сум, потім знову може прийти удача. За святом слідують будні, але той, хто перетерпить їхню сірість, обов'язково дочекається наступного свята. Коли мені добре, я замислююся: чи завжди так буде? А коли біда — я не втрачаю надій. Отож, візьми довге полотнище і напиши таке гасло: "Не все так буде!" Нехай воно стане девізом твого життя. Повісь це полотнище у хаті на видному місці. Вдень і вночі пам'ятай про нього — і тоді обов'язково усміхнеться тобі щастя.

Рабину було від щирого серця шкода молодого чоловіка, і тому він звернувся до багатіїв єврейської громади:

— Не забувайте нашу мудрість, заповідь батьків: рука руку мие!

Багаті торговці погодилися дати бідному Ісакові вигідну справу. І торгівля пішла у нього. Через рік уже вимурував новий дім, оженився, узяв за дружиною добрий посаг.

Завітав тоді у гості до Ісака духовний пастир. Господар, звичайно, дуже тепло зустрів свого наставника, накрив стіл. Але рабин відмовився від гостини, пообзирав усі закутки у новому домі і каже:

— А де моє гасло?

— Навіщо воно мені тепер? — здивувався Ісак. — Ось як у мене справи пішли, не варто і згадувати про минуле.

Важко зітхнув старий рабин:

— Мало ти горя на своєму віку спробував, не навчило тебе життя ще. Ой, не все так буде!

— Ваша правда, — погодився Ісак. — Дістану із льоху це святе полотнище і дітям заповім, щоб пам'ятали його.